

Un fragment de istorie

28 aprilie 2008

Gili Cârstea

Pe 31 octombrie 1889, la un an după sesiunea de la Minneapolis, sora White se afla la Battle Creek și a avut un dialog cu frații Morrison și Nicola, doi dintre opozanții proeminenți din 1888.

După sesiunea din 1888 și până când a fost alungată trimisă în Australia, sora White a fost alături de Waggoner și Jones în încercarea de “a da poporului o șansă.” Dar lucrarea lor nu a reușit să întoarcă valul ridicat împotriva acestei solii de bezna la nivel înalt pe care o generase Satana la Minneapolis.

Ca să înțelegem atmosfera în care au trebuit să lucreze cei trei în toată această perioadă, ca și motivul pentru care s-au lăsat alungați așa ușor din America, voi reda aici un scurt moment din istoria acestei bătălii pentru neprihănirea lui Hristos. Este folositor, deoarece atmosfera aceea este la ea acasă în zilele noastre.

Vă rog să observați starea spirituală în care se găseau oamenii din conducerea lucrării lui Dumnezeu la un an după 1888.

“Întâlnirea cu frații Nicola și Morrison nu a fost plăcută. Observ la ei orbire a minții și mulțumire de sine. Ei încă nu au fost convertiți, spre a învăța în școala lui Hristos. Ei nu au deschis ferestrele sufletului către cer, și nu au închis ferestrele sufletului către pământ. Oh, nu există îndoială că acești bărbați au băut din apele stătute din vale, și nu doresc apele curate, din muntele Libanului. Când vor vedea, și când vor putea fi învățați?”

“Ei nu înțeleg că spiritul lor la Minneapolis nu a fost spiritul lui Isus Hristos. Ei își îndreptătesc purtarea în toate detaliile. Îmi pare rău să spun că ei nu se află într-o poziție din care să primească lumină și să vadă ei înșiși. Ei sunt încă în întuneric. Doar credința în Hristos poate alunga egoismul și idolatria din sufletul omenesc. Cât va mai suporta Domnul perversitatea omenească? Cât va mai fi El insultat de mulțumirea de sine și lepădarea invitației Sale de a primi chemarea la ospățul evangheliei?”

“Acest dialog nu mi-a produs nicio satisfacție. Dacă turma lui Dumnezeu este încredințată unor astfel de oameni, Domnul să aibă milă de sârmanul,

sărmanul Lui popor, turma pășunii Sale, și să-i lumineze, să-i salveze de a se lăsa modelați de spiritul și influența acestor oameni și bezna necredinței lor.

„După ce au plecat, am simțit ca și cum în cameră s-ar fi desfășurat o înmormântare. Inima mea era grea ca de plumb. Oh, ce lucrare de moarte poate influența individuală să exercite asupra sufletelor care însetează după lumină și viață, și nu știu unde să găsească cunoștința pe care o caută! Masa încărcată cu mană cerească stă în fața lor, dar ei nu vor să mănânce din ea” (The EGW 1888 Materials, 468).

Acest fragment de istorie ne ajută să înțelegem atmosfera pe care o întâlneau solii Domnului peste tot în câmp, și care era poziția conducătorilor de Conferințe față de lucrarea pe care o făceau cei trei mesageri ai neprihănirii. Ei călcau accelerația și păstrau direcția bisericii către nunta Mielului, iar frații din poziții de răspundere apăseau pe frână.

Iată ce scria dânsa fratelui Morrison, președintele Conferinței Idaho, cu câteva luni înainte:

„Deoarece se apropie timpul să hotărâsc la care întâlniri de tabără să particip și la care să nu particip, invitația pe care mi-ați făcut-o la Des Moines mă obligă să vă scriu câteva cuvinte.

„M-a durut inima să citesc scrisori de la dumneavoastră care dovedesc că sunteți plin de îndoieli și necredință față de solia despre care eu știu că este adevăr prezent pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi. Am crezut că lumina și binecuvântarea lui Dumnezeu care au venit la acea întâlnire, unde am fost împreună, vă va ajuta să îndepărtați îndoielile și necredința care vă caracterizează, și că veți renunța la prejudecăți, că veți veni la lumină și veți umbla în lumină, și că veți fi în armonie cu lucrarea pentru acest timp. Dar nu am nici o dovadă că trebuie să particip la întâlnirea de tabără din conferința dumneavoastră, deoarece nu cred că vom lucra în armonie.

„Eu aș lucra acolo conform soliei pe care Dumnezeu mi-a dat-o pentru poporul Său, iar dumneavoastră mă veți trata așa cum m-ați tratat pe mine și lucrarea mea la Minneapolis. Știu că Domnul nu dorește să mă alătur adunărilor voastre de tabără, unde să prezint solia necesară acum poporului nostru, iar dumneavoastră, și fratele Nicola, și alții, să lucrați să faceți solia mea fără efect. Îmi este destul de greu să fac față scepticismului, necredinței, prejudecăților și bănuielii rele din partea celor ce nu sunt din poporul nostru; dar acum, să văd cum conducătorii conferințelor noastre stau gata să apese pe frână ori de câte ori se oferă ocazia să lucrăm pentru cei care au neclarități și dubii, și care urmează același drum ca la Minneapolis, ar fi pentru puterea mea o povară prea grea. Nu pot avea nicio încredere că lucrarea mea ar avea vreo urmare” (The EGW 1888 Materials, 274 – Chicago, Illinois, 4 iulie 1889). [vezi aici scrisoarea către fratele Morrison].

În asemenea condiții nu se putea continua, fără să riște blocarea motorului sau distrugerea anvelopelor. De aceea au și acceptat să părăsească America, E.J. Waggoner fiind trimis în Anglia, iar sora White în Australia. Fără mijloacele moderne de comunicare pe care le cunoaștem noi astăzi, lucrarea lor a fost blocată definitiv, iar frații au fost lăsați “să dea bisericii lucrarea pe care o doresc ei.”

Atitudinea pe care sora White o condamna la acești conducători se regăsește astăzi la scară largă în biserica mondială. Observăm aceeași orbire față de importanța soliei trimisă de cer, aceeași indispoziție de a gusta mana care stă neatinsă pe masa bisericii de peste un secol. Cât de dureros este gândul că acești oameni au răspunderea turmei Domnului, iar turma flămânzește pe munții lui Israel, înghițind sabat de sabat “teorii uscate,” așa cum spunea ea.

Un secol de atmosferă mortuară ne face și pe noi să întrebăm uneori: Cât timp va mai trebui să strige leproșii la poarta Samariei noastre moderne că cetatea este înconjurată de hrană bogată? Cât mai vrem să stăm baricadați în cetate, fierbându-ne copiii și acuzându-ne unii pe alții, și pe Dumnezeu, pentru nenorocirea care nu se mai sfârșește? Cât timp ne mai lăsăm gura să repete prostiile lui Ioram, că “răul acesta vine de la Domnul” (2 Regi 6:33)?

***